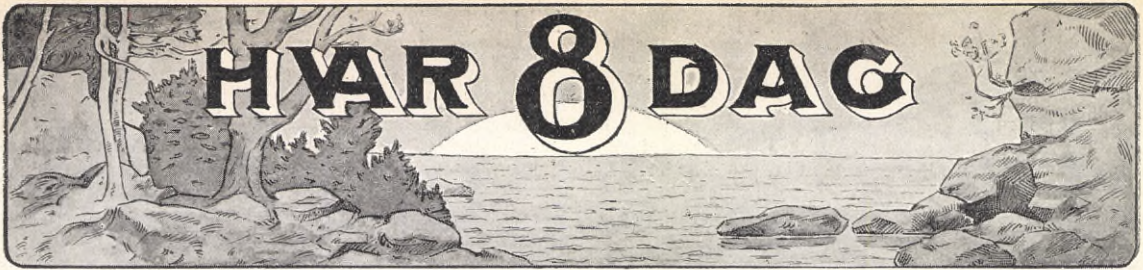

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

3:dje årg.

Den 27 juli 1902.

N:o 43

Återgiftvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Christian Lundeberg* (med 1 porträtt). *Den nya frimurarelagen i Trondhjem* (med 2 illustrationer). *Från konungens senaste resa* (med 2 illustrationer). *I karantän*. *Origina'skizz för HVAR 8 DAG af Efraim Wästberg*. *Bazaren vid Tyrso Hafsbad* (med 1 illustration). *Fjäderfäutställningen i Malmo* (med 2 illustrationer). *Nykerhetsmötena i hufvudstaden II* (med 3 illustrationer). *Kronprins Gustaf å Särö* (med 2 illustrationer). *Lord K. Icheners hemkomst* (med 2 illustrationer). *Alexander Dumas* (med 1 porträtt). *Premierministerskiftet i England* (med 2 porträtt). *Den instörtade Campanilen i Venedig* (med 1 illustration). *Monsieur Waldeck-Rousseau i Sverige* (med 2 illustrationer). *Stockholms rådhusfråga* (med 1 illustration). *Veckans porträttgalleri* (med 24 porträtt). HVAR 8 DAGS Novellblad XVIII: *Regementets son*. Novell af Harold Kramer. Öfvers för HVAR 8 DAG.

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1902.

Foto. Florman, Stockholm.

BRUKSÄGAREN CHRISTIAN LUNDEBERG.

Jämförelsevis hastigt och, åtminstone för den stora allmänheten, oförmärkt var det som bruksägaren Christian Lundberg af förhållandena fördes fram till den framskjutna politiska ställning, som han nu erkänt och uppenbarligen intager. Ledamot af första kammaren sedan 1885, tillhör han ej ens nu den krets af riksdagsveteraner, inom hvilken man så ofta antager den politiska maktens tyngdpunkt vara förlagd, när det är frågan om denna makt's fördelning inom vårt öfverhus. Ej heller kan han på grund af tillryggalagda lefnadsår riktigt göra anspråk på delaktighet i det »gubbvälde», hvarom i dessa tider så mycket talats — ty de nu uppnådda 60 åren understiga väl med minst ett decennium det åldersmåt, som därvid närmast varit i tanke. I själfva verket är Christian Lundberg en kraftfull, energisk man, som förefaller att vara i sina bästa år, och om en viss sinnets spänstighet vittnar ej minst den omständigheten, att han, ställd i breschen såsom det ultrakonservativa partiets främste ledare inom första kammaren, likväl påtagligen haft långt större förmåga att tillgodogöra sig — och partiet så pass mycket af en nyare tids politiska idéer och föreställningar, som erfordrats för att göra förstakammarhögern mera mo'ståndskraftig, än den i längden kunnat blifva under en ledning, som endast bemödat sig om att upprätthålla traditionerna från den Reutersvärdiska regimens dagar.

Att hr Lundbergs succession till ledamotskapet inneburit en politisk frontförändring inom första kammarens protektionistiska majoritet, vore väl för mycket sagdt. Men genom honom har dock åstadkommit en viss anpassning, som eljest måhända låtit vänta på sig. Utväljer man till omdömesmaterial härvid våra båda stora rösträttsfrågor, den politiska och den kommunala, så märkes med afseende på den sistnämnda, att hr Lundberg vid 1900 års riksdag till mångas öfverraskning intog en, visserligen ej synnerligen deciderad men dock ovedersägligen reformvänlig ståndpunkt. För det stora flertalet torde nog hans anförande i denna sak vid första kammarens sammanträde den 31 mars nyssnämnda år ha utgjort det första beviset på en hos honom förefintlig sträfvan att åtminstone i någon mån tillmötesgå tidens reformkraf. Denna frågas behandling är typisk i nu förevarande afseende, ej minst därför, att dess lösning ju alltid anses mer eller mindre inverka på första kammarens egen sammansättning. Hr Lundberg förklarade vid nämnda tillfälle, att han ända ditintills hade ansett hvarje begränsning af det kommunala fyrkväldet olämplig. Hvad som nu kommit honom att ändra ståndpunkt tycktes ej heller vara någon vunen öfvertygelse om det kommunala fåtalsväldets oegentlighet eller orättvisa utan fastmera en önskan att, då man nu faktiskt med så stor ifver fordrade en ändring, söka åstadkomma en sådan för så billigt pris som möjligt, för att bli utaf med ett agitationsämne. Emellertid har hr Lundberg genom sitt inlägg faktiskt i ej ringa mån bidragit till genomförandet af den reform af den kommunala rösträtten på landet, hvilken ju i alla händelser af riksdagen beslutades. Huruvida han och hans parti härmed vunnit, att frågan om det kommunala fyrkväldet blifvit definitivt skrinlagd, skall framtiden utvisa.

Den ställning hr Lundberg vid årets riksdag intog uti vår största rent inre politiska fråga — den om valrätten till riksdagens andra kammare — är i mer än ett afseende belysande såväl för hans egen personliga läggning som för den position han intager i första kammaren. I det anförande, hvarmed han angaf sin ståndpunkt, uttalades till en början ett klart medvetande om det stöd de rösträtts-

löses kraf vunnit i och genom förra årets viktiga beslut angående försvarsväsendet och i de ökade personliga bördor, detta skulle medföra för alla samhällsklasser. Och i enlighet med en ur skilda motiv framsprungnen tendens, som under de sista veckorna före rösträttsdagarna i maj gjort sig allt mera märkbar inom förstakammarhögern af olika nyanser, förklarade han sig ej vilja vara med om ett sådant halfsteg som konstitutionsutskottet föreslagit. »Vida bättre», sade han, »synes det mig vara att taga ett kraftigt steg, som på en gång gifver en tillfredsställande lösning åt rösträttsfrågan och skänker förhoppning om mera frid och ro i landet till nytta och framgång för den öfriga utvecklingen på så många områden, där detta är påkalladt.» Ja, än mera; han fann det nödvändigt att särskildt och skarpt betona, hur önskvärdt det varit, att detta steg kunnat tagas redan nu, samt att på förhand försvara sig mot den misstanken, att här blott föreläge ett försök att komma ifrån saken, då man på grund af förhållandenas makt måste nöja sig med en skrivelse i stället för ett positivt beslut. Som grund för sitt votum anförde han en ärlig vilja och mening, att rösträttsfrågan måtte föras fram till en god lösning snarast möjligt.

De funnos nog, som efter sådana ord hoppades på — för att nu ej tala om dem, som fruktade — ett instämmande från hr Lundbergs sida uti något af de skrivelseförslag, som framlagts af hrr Hugo Tamm och G. A. Berg. Men — det kraftiga steg, som tal. med sådan värme motiverat, blef blott ett bifallsyrkande till biskop Billings skrivelseförslag, hvars innebörd torde vara alltför väl bekant för att behöfva i detta sammanhang närmare belysas. Såväl af själfva anförandets innehåll som på grund af ett direkt uttalande vid dess slut skulle hr Lundberg, om ej andra orsaker medverkat, varit oförhindrad att rösta för något af de förut nämnda skrivelseförslagen. Hur mycket klarare och hur mycket löftesrikare just för den efterlängtade samhällsfridens uppnående skulle ej situationen blifvit, om hr Lundberg med begagnande af hela sitt stora inflytande lyckats förmå första kammarens majoritet att ansluta sig till något af dessa förslag i stället för till hr Billings! Men för honom, som bättre än någon annan känner de olika krafternas spel inom första kammaren och kan beräkna den hufvudriktning, som blir resultatant af deras kamp, hade det blifvit tydligt, att han ej ens om han ville det, skulle kunna framkalla något sådant. Öppet anfördes också såsom skäl till hans biträdande af det Billingska förslaget endast den omständigheten, att detta hade största utsikten att kring sig samla ett flertal i kammaren. Ehuru han för egen del synbarligen ej brydde sig om att fästa afseende vid den i själfva verket djupgående skillnaden mellan de båda olika ståndpunkter, som härmed antydts, kunde han ej gärna vara okunnig därom, att det Billingska förslagens utsikter hvilade just på dess sväfande innehåll och på frånvaron däri af sådana synpunkter, som han själf i sitt anförande utvecklat.

Det har dock, trots försiktigheten i detta tillvägagångssätt, ej kunnat undvikas, att förstakammarhögern splittrats på rösträttsfrågan. Det var ej blott af moderata och jämförelsevis frisinnade element, som den stora minoritet utgjordes, hvilken röstade för hrr Bergs och Tamms förslag; äfven en del af de hittills som mest konservativa ansedde ledamöterna finnas i denna fraktion, om hvars politiska betydelse det må vara nog sagdt, att det utan tvifvel är på den, som den nya regeringen närmast stödjer sig i första kammaren.

Som saken nu står, har man att afvakta, huru-

vida hr Lundeberg skall ägna sin energi och framstående förmåga åt att stärka och utveckla inflytandet hos denna grupp genom att i handling följa den paroll, han gifvit i sitt nyss omtalade anförande, eller om han, såsom allmänt antages, skall ägna sig åt att leda och organisera oppositionen mot den ministär, hvares främste man genom sin djärfhet att gå egna vägar och att rätta medlen efter målet i så hög grad ådragit sig den längst avancerade förstakammar-högerns misshag.

Energi och klokhet i förening ha fört Christian Lundeberg till den inflytelserika ställning han intar. Redan tidigt ledamot af statsutskottet och sedermera dess ordförande, sitter han just i centrum för all parlamentarisk makt här i landet på de mångskiftande områden, där nämnda utskott har att säga sitt tungt vägande ord. Vice talmanskapet i första kammaren är i jämförelse med denna ställning endast att betrakta såsom en honnörspost. Det är emellertid icke någon lysande parlamentarisk formbegäf-

ning, som utmärker hr vice talmannens anföranden i första kammaren. Och likväl åhöras de med spänd uppmärksamhet, ty man vet, att de innebära något annat och mera än vältalighetsöfningar till egen och andras uppbyggelse. De fylla också måttet af lugn, klarhet och medvetenhet om det sagdas betydelse.

Hvilken ståndpunkt man för öfrigt intager i dagens politiska frågor, är man skyldig att erkänna ej blott förmågan och kraften utan ock fosterlands-kärleken och uppriktigheten i sträfvet för det helas väl hos första kammarens värderade vice talmän. Han hör i allmänhet icke till föregångs- och framstegsmännen — fastän han är född på själfva Bastiljdagen, den 14 juli! — men hans arbete i det offentliga lifvet är därför ej beröfvadt möjligheten att vara det allmänna till stort och varaktigt gagn, äfven om han aldrig skulle komma att intaga den framskjutna plats vid konungens rådsbord, som hans närmaste meningsfränder nu och ofta tillförne velat se åt honom förbehållen.

Lorenzo.

DEN NYA FRIMURARE- LOGEN I TRONDHJEM.

Konungen invigde nyligen vid sitt besök i Trondhjem den vackra, nya Logebyggnaden därstädes. Af de 660,000 kr. densamma kostat, har frimurarna själfva hopbragt 275,000 kr. Invigningshögtidligheten var praktfull och följdes af stor middag i hvilken konungen jämväl deltog. Bilden i hörnet visar konungens ankomst til logen.

FRÅN KONUNGENS SENASTE RESA.

Foto. Sandberg, Sollefteå.

KONUNGEN BESÖKER ÖSTERÅSENS SANATORIUM. Vid ligghallarne.

Från konungens resa nyligen i Norrland och Norge lämna vi några bilder. Vi hänvisa särskildt

till den vackra och talande fotografien här ofvan, från Österåsens sanatorium.

Foto. Stein, Stockho.m.

KONGL. VÄSTERNORRLANDS REGEMENTE DEFILERAR.

I KARANTÄN.

Originalskizz för HVAR 8 DAG af *Efraim Wästberg*.

»Du klagar öfver att du är sjuk», sade en vän till mig. »Kom med mig ut på landet, där skall du få andas frisk luft och få både hvila och härlig motion. God mat har jag i hemmet, det vet du, och om det kniper, så kan du få en toddy också.»

Jag skulle varit obotlig idiot, om jag icke antagit ett sådant förslag, allrahelst som jag till följd af ett litet »meningsbyte» med min principal tillhörde ledighetskommittén till dess jag kunde få ny anställning.

Och så reste vi. Det bar i väg utåt Roslagen med den där utmärkta Rimbobanan, ni vet, där tåget ibland backar för att »ta sats». Nåja, det backar också ibland för att plocka upp någon öfverkörd stackare, men det är Gudskelef inte hvar dag.

Efter ett par timmars färd voro vi vid målet. Häst och åkdon väntade oss vid stationen. Det gick undan. Dragaren gnodde fortare än lokomotivet.

»Endast litet ondt i halsen», sade modern. »Och så är hon så sömning och klen. Men det är väl bara nu i vårbrytningen, hoppas jag.»

Föräldrarna och jag ställde diagnosen på rubbad digestion, och kommo öfverens om att den lilla skulle få ett par teskedar af den där sorten, som utgör alla svenska barns speciella förtjusning: recinolja.

* * *

Dagen därpå kl. 7 kaffe på sängen. Härlig sömn. Humöret utmärkt.

»Jag skulle hälsa», sade tjänsteanden, »att frukosten är färdig om en timma. Vi vänta doktorn hit.»

Det olympiska lugnet var stördt. Det nya tidens pinoredskap, som kallas telefon, hade hittat äfven hem till min vän. Och det var detta, som satt honom i stånd att purra provinsialläkaren redan kl. 6. Flickan var svårt angripen i halsen.

BAZAREN VID STYRSÖ HAFSBAD: Vid denna Västkustens storstilade hafsbadanläggning ägde nyligen en bazar rum, och ha vi velat återgifva en liten bild från densamma jämte en vy af badorten med dess nya magnifika restaurant.

När vi rest en mil eller så, dök där upp på slätten ett litet snyggt tvåvåningshus, därifrån ljus glimmade. Det var min väns hem.

En glad och vacker värdinna, tre småttingar, bekvämt och trefligt, paltbröd och fläsk och Grönvalls svagdricka, kaffe och samtal, brädspel och toddy.

Och rundtomkring stugan detta majestätiska lugn och den stora frid och tystnad, som smeker sinnet till ro och lägger sordin på de skälfvande nervsträngarna.

Hela aftonen hade jag särskildt observerat ett af barnen, en liten rar flicka. Hennes ögon glänste så onaturligt och ansiktsfärgen var högt uppdrifven.

»Hur är det med den där lilla älsklingen», hade jag frågat.

Doktorn kom. Det var en liten, rund, jovialisk herre med ett särdeles vinnande sätt och — som jag sedan fick se — en särdeles strykande aptit. Han tog den lilla i besiktning, såg på de gråhvita beläggningarne i halsen och sade med lugnaste ton i världen: »difteri!»

Hvilken verkan detta helt tyst uttalade ord hade! Modern bleknade och knäppte samman sina händer, fadern mumlade ett ärligt menadt: Se så, för f—n, och jag kände alldeles tydligt, hur det började kittla i halsuslingen.

Efter frukosten erhöilo vi förhållningsorder.

»Först och främst isolering af den sjuka.»

»Ja, naturligtvis.»

»Och så en sköterska från Stockholm. Ta' en 'Röda-korsare'!»

»Jaha.»

»Och så intet umgänge alls med grannarna.»

»Nähä.»

»Rästen sköter nog 'system' om, när hon kommer.»

»Men det är ju rätt», fortsatte han, vändande sig till min värd, »ni har ju ert arbete i Stockholm?»

»Ja visst.»

»Ja, res genast in då och stanna kvar, tills det här är öfver. Men ni måste resa i dag. I morgon kan jag icke tillåta det!»

Och så reste doktorn.

* * *

Kl. 12 redan voro min väns hustru och jag ensamma. Naturligtvis hade jag stannat kvar för att möjligen vara till en hjälp, fastän grannarna uppfattade saken från en annan sida.

Kl. 4 e. m. kom »system» från Stockholm, en lång, slank, behaglig ung kvinna med ett drag af oändlig godhet i sitt vackra anlete. Innan hon »kröp in i buren», som hon kallade det, språkade vi litet, värdinnan och hon och jag. Under samtalslets gång fick system syn på en Rönisch, som stod i salen. Icke minskades hennes angenäma uppenbarelse af att hon några ögonblick senare felfritt spelade en »Valse brillante» af Chopin!

Men tiden led. System skulle »in i buren». Som isoleringsrum hade valts ett litet rum 1 tr. upp. Det stod i förbindelse med en veranda, som vette utåt en björkdunge.

Nu gällde frågan, huru system om dagarna skulle få en promenad. Genom den dörr, hon gått in i rummet, fick hon under sjukdomstiden icke gå ut. Således måste hon gå öfver verandan.

Den svåra frågan blef naturligtvis löst. Jag beordrades att resa en stegen upp mot verandan.

Trots de kommande vemodfulla dagarna, kan jag ännu icke återhålla ett skratt, då jag tänker på den långa sköterskan, som regelbundet två gånger om dagen klättrade på sin stegen upp och ned.

* * *

Jag hade aldrig legat i karantän förr. Men inte var det precis obehagligt, det kan jag försäkra. Tvärtom. Detta afstängda lif tillsammans med en väns lilla präktiga hustru och småttingar verkade

utomordentligt välgörande. Under de lugna, härliga våraftnarna spelade hon och jag bräde, sedan barnen kommit i säng. Och för den otäckta smittans skull drack både värdinnan och jag toddy om kvällarna, hon en liten alkoholsvag stackare förstås.

Vid karantänstidens slut var hennes toddy starkare, och hon gjorde mig »sprängjan» två partier å rad.

* * *

Men när den lilla tillfrisknat, när rum och klädesplagg blifvit rökt med den där ohyggliga formalinen, när den älskliga »system» rest, när cognacen tagit slut och min vän återvänt i skötet af sin familj, återstod dock något annat, på hvilket vi, därar, aldrig tänkt.

Det var malisen!

»I fyra veckor hade vi varit instängda. På fyra veckor hade min värdinna icke varit i kyrkan en enda gång. Hennes man var bortrest. Jojo! Hans »vän» gästade. Jojo! Sköterskan hade, naturligtvis, »det såta paret» (det var hon och jag, det) låst in, så den stackars människan fick hvarken vått eller torrt. Vål om de stackars barnen kunde få dö från en sådan mor. Stackars hederlige, bebragte äkta man. Den där uslingen från Stockholm (det var jag, det), som kunde förföra en väns hustru! Näja, hon var inte en bit bättre, det eländiga stycket» — — hå, hå, ja, ja.

Jag undrar inte på att min vän såg litet ledsen ut, när hennes nåd malisen pumpade i honom allt det där. Han visste ju, huru orimliga saker man kan sätta ihop på landet, men det var dock med ett visst allvar, han på aftonen efter hemkomsten vid en toddy sade helt öfverraskande: »Ja, nu få vi tacka dig, käre vän, för att du hälsat på. Det var tråkigt den här gången, för du har ju inte fått vara ute och njuta af landluften. Men, välkommen åter! Bättre lycka nästa gång!

Detta »consilium abeundi» stack mig, det erkänner jag. Jag visste, att jag icke förtjänat det.

Men jag reste dagen därpå, reste in och bad min principal om ursäkt. Och nu tillhör jag ej längre ledighetskommittén.

Hur är det det heter?

»Fåfäng gå, lär mycket ondt!» Malisen fordrar ibland, att det där gamla ordspråket skall besannas!

FJÄDERFÄUTSTÄLLNINGEN I MALMÖ.

I dessa dagar har i Malmö afhållits den första Allmänna Svenska Fjäderfäutställning. Utställningen var förtäffligt anordnad och af stort intresse. Vår bild visar en grupp af betydande personer i denna

angelägenhet, särskildt att därvid nämna herr A. Lagergrén, den egentlige banbrytaren för fjäderfäsakens framsteg i Sverige.

Foto. Rokker, Malmö.

GRUPP AF PRISDOMARE VID FJÄDERFÄUTSTÄLLNINGEN I MALMÖ:

Ordf. greve Barnekow (1). Herr A. Lagergrén (2). Sekr. G. Leufven (3). Grefve Wachtmeister (4). Frih. von Essen, Helliden (5). Major Frick (6). Häradsh. Lindman, Jönk., (7). Herr Hugo Lindgren (8). Disp. Hartman (9). Godsäg. Millqvist (10). Ing. Petterson (11). Godsäg. Bergendahl (12). Fröken Crawford (13). Fröken Grut (14). Fru Weibull (15) Fru Grut, Gannalstorp, (16). Fru Anderson, Tormenas, (17).

NYKTERHETSMÖTENA I HUFVUDSTADEN. II.

Fotografier speciellt tagna för HVAR 8 DAG.

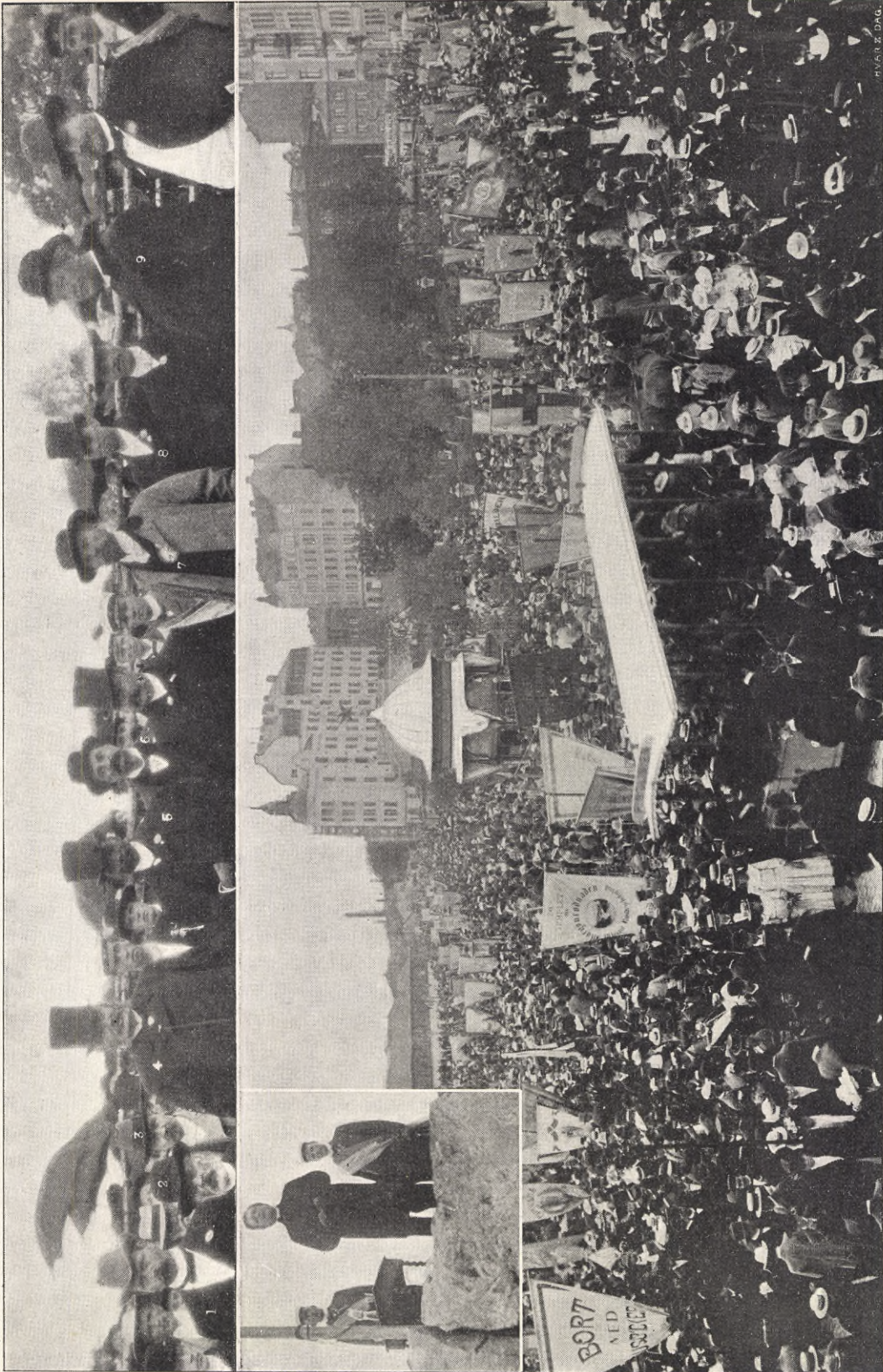

Foto. Julius Ursing, Foto-Åger & Anders, Skåne.

Öfversta bilden visar en grupp från festen. Lektor Joh. Bergman (1). Jernbanestålmästare Carl Vedesät, fr. Kristiania (2). Dir Matti Heleinius, fr Helsingfors (3). Öfverståthållaren R. Dickson (4). Mr Crooker, fr. Gu'dkusten (5). Redaktör Oskar Eklund (6). Direktör Ernst Beckman (7). Redaktör J. Byström (8). Lektor P. Waldenström (9).

Skansen. Vi anteckna de mera märkbara personerna däribland: Dr Matti Heleinius, fr Helsingfors (3). Öfverståthållaren R. Dickson (4). Mr Crooker, fr. Gu'dkusten (5). Redaktör Oskar Eklund (6). Direktör Ernst Beckman (7). Redaktör J. Byström (8). Lektor P. Waldenström (9).

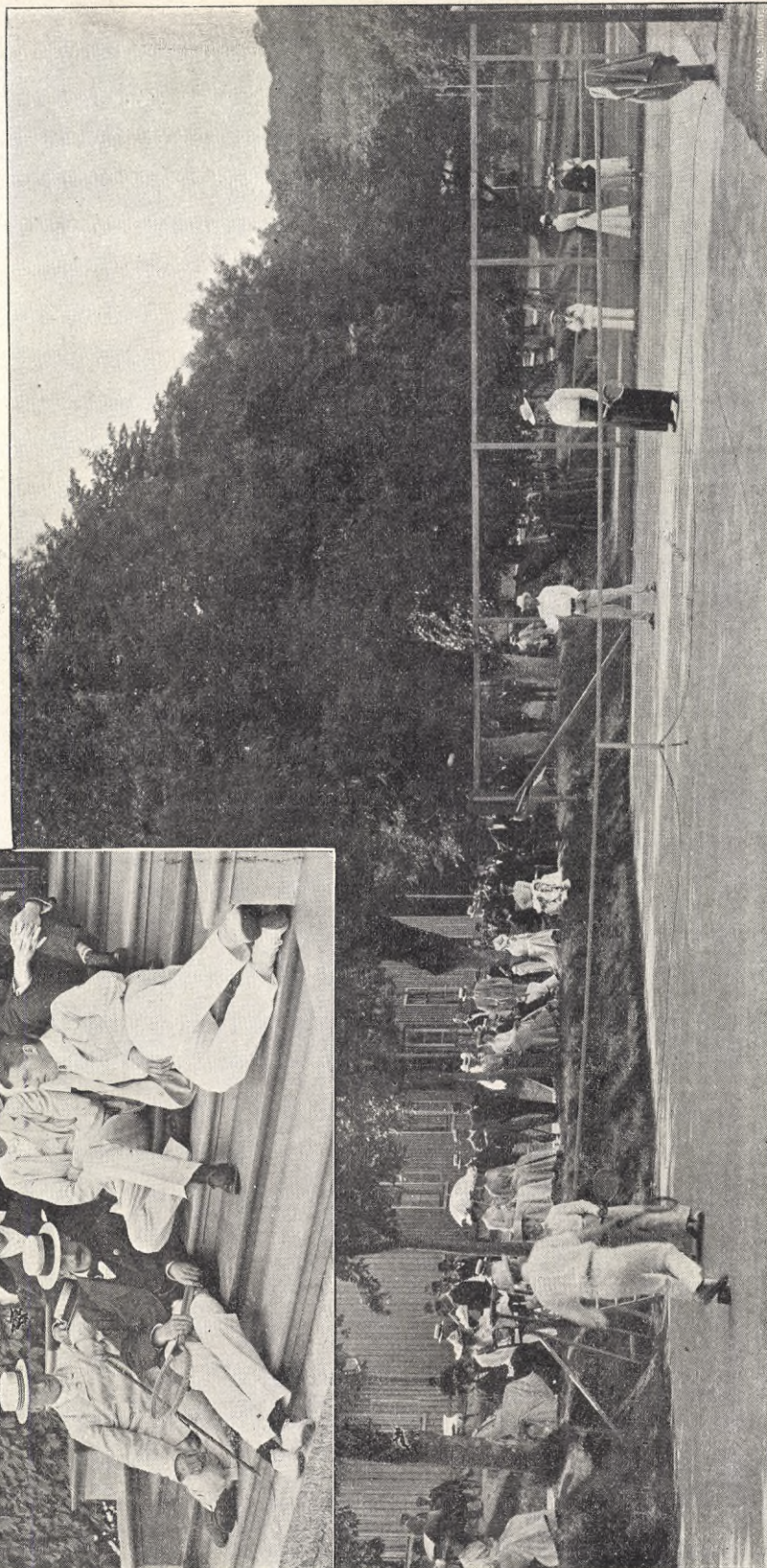
Hörn bilden är tagen vid Känberget å Skansen när lektor Waldenström talade. *Understa bilden* lämnar en ypperlig framställning om det stora nykterhetsdemonstrationstagens omfattning. Fotografien tagen vid samlingen å Norra bantorget.

HVAR 8 DAG.

KRONPRINS GUSTAF Å SÄRÖ
MED ANLEDNING AF DE INTERNATIONELLA LAWN-TENNIS-TÄFLINGARNE.

Som bekant hyser vår kronprins ett utomordentligt stort intresse för lawn-tennis-spelet, icke med åskådarens sinne för täflingar, utan den skicklige sportmannens lefvande intresse för en sport som ställer väl så stora fordringar å den spelandes lika snabbhet i tanken som i rörelserna, kombinationsförmåga, uthållighet och skicklighet i spelet som någon annan idrott. Täflingarne i fråga äro anordnade af Särö Lawn-Tennis Klubb med dess duffige ordförande, ing. James Keiller jr, i spetsen, och ha desamma lockat framstående spelare från England, Danmark och Stockholm. Särö är lyckligt öfver att, om ock endast för några korta dagar, få rå om landets tronföljare.

FRÅN TENNISTÄFLINGARNE Å SÄRÖ: Öfversta bilden visar en grupp af framstående tennisspelare, hvaribland särskildt märkes kronprins Gustaf, äfvensom värden, ing. Keiller jr, (öfverst t. v. å fot.). Nedersta bilden är tagen vid tennisplanerna. I fotografatens midt synes kronprinsen.

LORD KITCHENERS HEMKOMST.

Efter fotografier från HVAR 8 DAGS Londonkorrespondent.

Sor. vanligt i London, då det är något ovanligt att se, voro även i dag vändiga mäuniskomassor i god tid samlade efter den route hvilken Lord Kitchener skulle taga då han mellan skyldrande soldater färdades fram från Paddington till St James' Palace.

Orotavo anländet till Southampton tidigt den 17 juli och sedan Lord Kitchener mottagit den hyllning, som man redan här i hamnstaden ville bereda honom, då han efter 18 månaders frånvaro och efter ett lyckosamt avslutadt krig för första gången åter satte foten på Englands jord, fortsatte han till järnvägsstationen och besteg det dekorerade extratåg, som väntade för att föra honom till London.

Dit anlände han till Paddington-stationen kl. 12,50 och emottogs vid utstigandet af prinsen af Wales med stab. Plattformen var mattbelagd och prydd med palmer och ormbunkar. Stationen var i öfrigt rikt dekorerad med flaggor, sköldar och venetianska master. Nära utgången från stationen voro smärre läktare uppbyggda och platser här samt i lämpligt vettande bodfönster betingade ett pris af 2 å 3 guineas. De läktare som för kröningen rests å Constitution Hill togos lifligt i anspråk.

Jag stod i väntan och balanserade på ryggstödet af en öfverlastad bänk vid Serpentina, den slingrande dammen mellan Hyde Park och Kensington Gardens, otvifvelaktigt bland de finaste punkter som processionen hade att passera. Hesa försäljare sprungo omkring och bjödo ut Kitchener-medaljer och andra minnen af dagens stora händelse.

Damerna i ljusa, glada toiletter manövrerade med sina parasoller mot de efterhängsna solstrålarna. Soldaterna som garnerade vägen suto i frid på hästryggen och sökte förströelse i en fredlig pipa rök.

I bakgrunden glittrade Serpentina i sin lummiga omringning och ståtliga svanor och pulsande barnungar gladdde sig åt dess svalka. Så började man sträcka på halsarna och ropa: Ned med parasollerna! Och soldaterna stoppade undan pipan och skyldrade gevär, och så kom prinsen af Wales åkande i den blygsamma egenskapen af förelöpare till dagens hjälte.

Efter ännu en stunds väntan märkte man på de uppstigande och sig alltjämt närmande hurra-åskorna, att nu var ögonblicket inne, och mycket riktigt, där kom han, generalen, nyter och solbränd och med en litet förlägen honnör, som svar på alla rop och viftningar. Själaf var han endast klädd i enkel khaki. Men i hans stab och svit funnos många lysande uniformer. Bland dem som kommo i närmaste ekipagen efter Kitcheners märktes general Jan Hamilton och general French samt flera indiska furstar i

pittoreska och med ädelstenar öfversällade dräkter.

Utanför Buckingham Palace stannade man ett ögonblick, och den segerkrönte generalen hälsades af drottningen, som jämte andra medlemmar af den kungliga familjen var synlig på en balkong. Kitchener är icke der man, som ålskar att uppträda som triumfator. Det mottagande som London i dag beredde honom var därför mera hjärtligt än pompöst, säkert till större tillfredsställelse för honom det gällde.

Pégne Ennes.

Efter fotografi.

LORD KITCHENER (X) och General FRENCH.
Ankomsten till Southampton.

Efter fotografi.

LORD KITCHENER (i vagnen) ANKOMMER TILL LONDON.

ALEXANDRE DUMAS.

* 1802 ^{24/7} † 1870 ^{5/12}.

Den 24 juli var det jämnt hundra år sedan adertonhundra- talets populäraste romanförfattare föddes till världen i den lilla staden Villers Cotterets, ej långt från Paris. Fadern, general Dumas, hvilken utmärkt sig både i republikens och Napoleons »ränder, afled då sonen var endast fyra år gammal, efterlämnande de sina i synnerligen torftiga omständigheter.

Den lille Alexandre, hvilken var en sannskyldig vildbasare, härdades till kropp och själ genom sin smak för lifvet i skog och mark — och intet tydde på hans framtids bana.

Sedan han på tjugotalet bosatt sig i Paris och där fått anställning vid hertigens af Orléans kansli, började han på lediga stunder utarbeta ett historiskt drama, *Henrik III*, hvilket genas förskaffade honom ryktbarhet.

Hans »litterära växande böjelse» för litterära värf tvingade honom nu att taga afsked från sin tjänst för att mera odeladt kunna ägna sig åt sin lifsuppgift. Snart öfvergif han emellertid den dramatiska formen för att odla den historiska romanen, först såsom följetong och sedermera i själfständigt utgifna arbeten.

A drig har en författare förvärfvat en läsekrets så vidsträckt och så heterogen. Hans arbeten lästes i Tuilleriernas salonger och på fiacrarne kuskbocker. Förläggarna slogos om hans manuskript, redaktörerna likaså — den tidning, som lyckades eröfra en följetong af Dumas, kunde vara säker på aktientdelning det året.

Hans egen historia blef nu hans böckers historia. Men trots sin rastlösa flit, sin aldrig tymande fantasi och sin förvånande lätthet att finna »motiv för att sedan sätta »kläder på dem» hade han ju gifvetvis aldrig själf ens medhunnit att renskrifva de *tolfhundra* volymer, hvilka bära hans namn, utan han grundade en »litterär byrå» för romanfabrikation en gros. Här uppkastade han nu planen till hvarje bok, hvilken sedan utarbetades af en mera blygsam pänna, hvarefter Dumas egenhändig retuscherade dem en smula innan manuskriptet gick i tryck. Detta hans tillvägagående förskaffade honom visserligen millioner, men dessutom en mängd processer och tråkass rier af alla slag, hvilket skulle bragt till frivtlan ett mindre jämnt och sängvinskt humör än författarens till »De tre musketörerna», men hvilka åsamkad jämväl honom mycket obehag. Emellan honom och sonen, »Kamelladams» diktare, rådde ständigt den ömmaste hängifvenhet, och det var skimret öfver den gamles afton att se namnet Alexandre Dumas, ryktbart sedan tvärne generationer, med ära bäras äfven af den tredje. Till sin anläggning var Dumas den typiske grandseigneuren de l'ancien régime. Hans slöseri, hans godhjärtenhet och hans fåfänga äro nästan blifna till ord-pråk. Han betraktade lifvet som en vacker, flyktig dröm, såsom en öfvergående företeelse, hvilken det grällde att göra så angenäm och lekande, så skimrande och glansfull som möjligt.

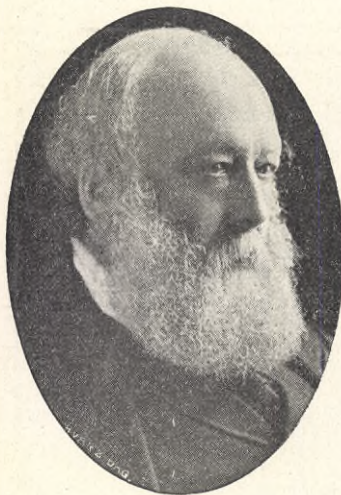
Han lefde och dog med ett leende på läpparna, ett leende af tillfredsställd fåfänga och barnslig godhet.

Låt oss rista på hans graf de ord, som finnas på en sten i »Skaldernas hörn» i Westminster Abbey:

Life is a jest and all things show it,
I thought so once and now I know it.

PREMIERMINISTER-SKIFTET I ENGLAND.

Nyheten om markisens af Salisbury tillbakaträdande kom icke oväntadt. »Den siste toryn» är trött vid politiken och längtar, mätt af år och ära under sin egendomligt skiftande lefnadsbana, till ro på Hatfield House. Hans efterträdares namn var inte heller någon öfverraskning. Kabinetet Salisbury var ju nästan ett slags familjeråd, där chefen plockade in så många som möjligt af sina släktingar, sonen lord Cranborne, mågen lord Selborne samt systemsönerna.

MARKISEN AF SALISBURY.

namn äfven som filosof. Hans »Trons grundvalar» är ett vida känt arbete, en allvarlig och originell, en sarkastisk och aggressiv bok, skriven af en ärlig tviflare som söker sanningen.

Redan tidigt en lofvande politiker stod han vid den hastigt bortryckte R-dolph Churchills sida såsom den britiska ung-konservatismens främste man.

Född 1848 gjorde han redan vid tjugosex års ålder sitt inträde i underhuset och inkallades 1885 i Salisburyys ministär. I dennes andra kabinet blef han statssekreterare för Irland, i hvilken egenskap han utvecklade hela sin hänsynslösa kraft, hvilket gjorde honom till den mest hatade mannen på »Den gröna ön».

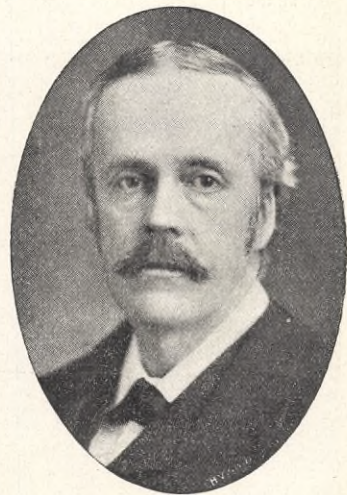
1891 utnämndes Balfour till skattkammarråd och har alltså varit de konservatives egentlige ledare i underhuset. Som talare är han slagfärdig, bitande, smidig och elegant.

Man torde kunna säga om honom hvad Chamberlain en gång så öpenhjärtigt för några år sedan skref till en svensk: »Vänner har jag fått, som förut varit fiender, men jag äger ingen fiende som jag skulle önska ha till vän».

Och till sist en anekdot som målar mannen: Under en bankett i residenset i Dublin promenerade Balfour i sällskap med Irlands ärkebiskop. Och då den på torget samlade menigheten fick se honom, höjdes ett mummel af dof förbittring. Balfour såg på dem med sin närsynta, tankspridda blick. Så sporde han prelaten:

— Är det verkligen santt att irländarne bata mig så dödligt?
— Ja, sade denne, hatade de bara synden hälften så mycket, vore prästerskapet öfverflödigt!

På Balfours tunna läppar spelade hans ödsligt ironiska smäleende; han bugade sig värdslost för folket och drog sig tillbaka.

ARTHUR BALFOUR.

DEN INSTÖRTADE CAMPANILEN I VENEDIG.

Icke endast bland konstnärer och konstens ifrigaste gynnare, men bland alla länders folk med kärlek till konsten och sinne för dess yppersta uttryck, har budskapet om San Marcus-campanilens instörtande väckt den uppriktigaste sorg och förstämning. I främsta rummet äro naturligtvis venezianarne själfva djupt gripna af den olycka, som träffat deras stad. Folkets sorg öfver den förstörda Marcus-platsen har funnit de mest rörande uttryck. Sålunda hände det kort efter katastrofen, medan kalkstoftet från ruinerna yrde ut öfver staden och föll ner som ett tjockt damlager öfver allt, att en främling tillsade en gondolier att sopa bort dammet från gondolen. Kanalernas son gaf Albions ättling det värdiga, vemodsfulla svaret: Nej, signor, det är antikt stoft!

San Marcus-platsen i Venedig har kallats jordens vackraste torg och en hvar, som varit nog lycklig att gästa »Adriaterdrottningen», har själf kunnat öfvertyga sig om att det icke legat öfverdrift i denna stolta benämning. Men äfven för mången, som aldrig skådat lagunernas underbara stad, står San Marcus-torget tydligt för inbillningen och campanilen tyckes honom vara en gammal kär bekant.

Efter fotograf.

SAN MARCUS-PLATSEN I VENEDIG: I bakgrunden San Marcus-kyrkan och det höga, nu instörtade Klocktornet.

Venedigs världsberömda Piazza San Marco är den yppersta arkitektoniska helhetspunkt, den geniala byggnadskonstens mest monumentala och harmoniska uttryck. Detta äfventyrsfagra torg är icke endast brännpunkten för det starkt pulserande, färgstarka lifvet i dogernas minnesrika stad, det är en universalpunkt för allt det yppersta i konsten un-

der medeltiden och framför allt under renässansens glanstid. Vid torgets östra sida ligger den majestätiska, orientaliskt praktfulla San Marcus-kyrkan med dess underbara, rent af bedärande formfulländning. Torgets norra och södra sidor begränsas af de monumentala Prokuratierna med deras pelarsmyckade marmorfasader. Det är äfven här man finner

Dogepalatset, världens skönaste palats, som det blifvit kalladt. Vid hörnet af San Marcus-torget och Piazzettan reste sig den fristående, i det närmaste ett hundra meter höga campanilen, San Marcus-kyrkans berömda klocktorn. Vid tornets fot ligger den utomordentligt vackra loettan, den berömda renässanskonstnären Jacopo Sansovinis år 1540 fullförda förhall med dess rikedom af skulpturer i marmor och brons, dess sirliga arkader och dekorativa nischer. Själftva tornet påbörjades redan år 888 och i sitt ursprungliga skick fullbordades det år 1178. På trettonhundratalets sista år förstördes dess öfre del af en eldsvåda, och år 1514 stod det först efter ett kvarts sekels oafbrutna arbete färdigt i sin senaste gestalt. Dess inre liknade så tillvida det för de flesta svenskar bekanta Rundetaarn i Köpenhamn, som inga trappor, utan en sakta sluttande, slät gång förde upp genom tornet. Liksom en bekant monark åkte efter fyra hästar upp till toppen af Rundetaarn, så ha Henrik IV af Frankrike och Napoleon I till häst färdats upp till campanilens krön. Från toppen af campanilens bredde sig ett förtrollande panorama för åskådaren. Djupt nere vid tornets fot låg de 118 öarnes stad med dess många konstnärliga byggnadsverk, dess hundratals kanaler och broar; längre bort nådde blicken ut öfver det skarpt kuperade kustlandskapet, öfver Adriaterhafvets blånande hafsytta och ända bort till Istriens fjärran bergland.

I och för sig ett präktigt arkitekturverk, hade campanilen dock sin största betydelse som den på en gång kontrasterande och enande jättedetaljen i den mest tjusande helhetsbild, som något öga i vår tid mött. San Marcus-kyrkans klocktorn dominerade i det trolska panorama, som tog inbillningens ögonblickliga gestalt blott man nämnde Venedigs namn.

Det är något ofattbart i detta, att San Marcus-campanilen nu är en gigantisk grushög öfver ruinerna af de skönaste bland byggnadsverk.

I hundra år har det varit fara för campanilens bestånd, men ingen har för allvar velat tro därpå. Sedan en tid har en fin spricka dock sprungit varslande fram på tornets norra sida och under de senaste dagarne blef den allt mera synbar. På sön-

dagen hade springan vuxit till en hands bredd och en längd af vid pass tjugumeter. Men folket nekade likväl att fästa tilltro till den hotande faran, som vederbörande gjorde allmänheten uppmärksam på. Ett musikkapell konserterade på piazzan under söndagen, men måste afbryta midt i ett musiknummer, då en prefekturtjänare infann sig med en order från vederbörande, hvori det meddelades, att campanilen hotade att störta in och att torget skulle utrymmas. Folket fästade dock ingen tilltro härtill, och kvarstannade hela aftonen vid tornets fot. På måndagen skulle en officiell undersökning företagas, men innan detta hann att ske, iakttog en ingenjör, huru murbruket började falla ner, och torget afspärrades strax. Springan växte hastigt, det kolossala tornet började plötsligt vackla och den fem meter höga bronsängeln på krönet föll ner och blef oskadd liggande framför kyrkan; och utan att försäkra något vidare buller störtade hela campanilen tillsammans. En af väggarne krossade i fallet det kungliga palatsets gavvel, hvarvid en del af Tintoretts mästerverk förstördes. Sansovinis härliga loetta förstördes helt och hållet. Äfven Prokuratierna skadades något, ehuru i mindre utsträckning. Men San Marcus-kyrkan och Dogernas palats undgingo fördölsen.

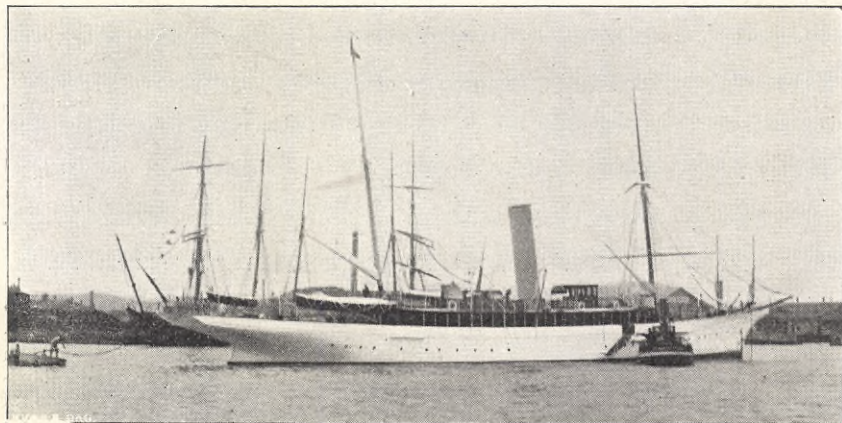
Orsaken till den förfärliga katastrofen torde dels vara att söka däri, att grunden så småningom förstörts utan att man fäst sig därvid, dels i de kanal- och gatuarbeten, som på sista tiden bedrifvits. Måhända ha äfven de jordbäfvningar, som hemsökt Neapel vid skilda tillfällen, bidragit att försvaga grundvalarnes bärkraft.

Midt i bestörtningen öfver den, trots alla varsel, så oväntade olyckan, vaknade tanken på att snarast möjligt återuppföra den berömda campanilen och dess konstnärliga grannar och det insamlades redan dagen efter katastrofen en million lire, hvilken summa redan nu fördubblats. Det är sålunda att hoppas, att vår generation en dag skall få återse San Marcus-platsen i dess ursprungliga skick och gondolieren på Canala grande åter med stolthet skall kunna visa den långväga främlingen jordens vackraste torg.

MONSIEUR WALDECK-ROUSSEAU I SVERIGE.

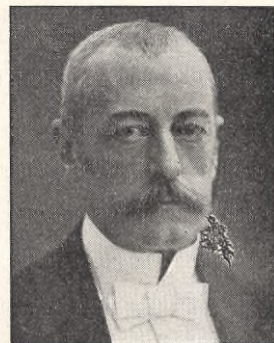
Den berömda franske statsmannen, förre konseljpresidenten Waldeck-Rousseau har gjort höga Norden ett besök, därvid Stockholm, Kristiania, Göteborg och Köpenhamn passerats. I Kristiania var den celebre främlingen inbjuden till konung

Oscar och där man vetat hvem den distinguerade turisten varit, har han varit föremål för en naturlig uppmärksamhet. Den vackra ångyachten, som förde M. Waldeck-Rousseau, äges af den bekante chokladfabrikanten Menier.

Amatörfoto.

ÅNGYACHTEN ARIADNE, å hvilken M. Waldeck-Rousseau färdats.

M. WALDECK-ROUSSEAU.
F. d. fransk konseljpresident.

FJÄDERFÄUTSTÄLLNINGEN I MALMÖ.

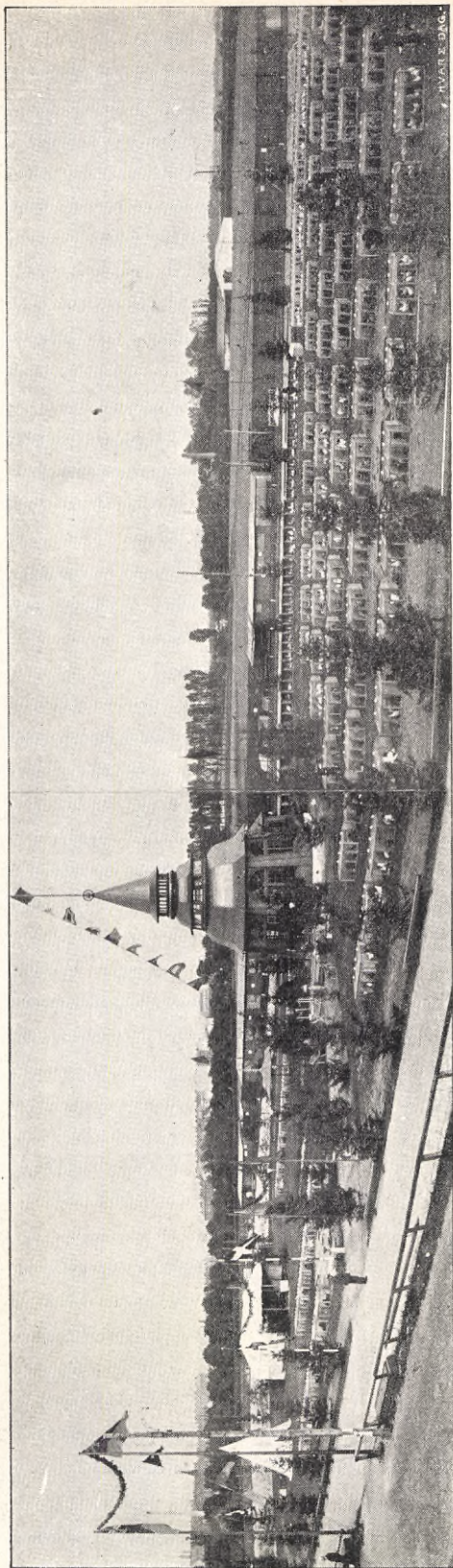

Foto. Bokyer, Malmö.

VY AF UTSTÄLLNINGEN. (Se sid. 680).

STOCKHOLMS RÅDHUSFRÅGA.

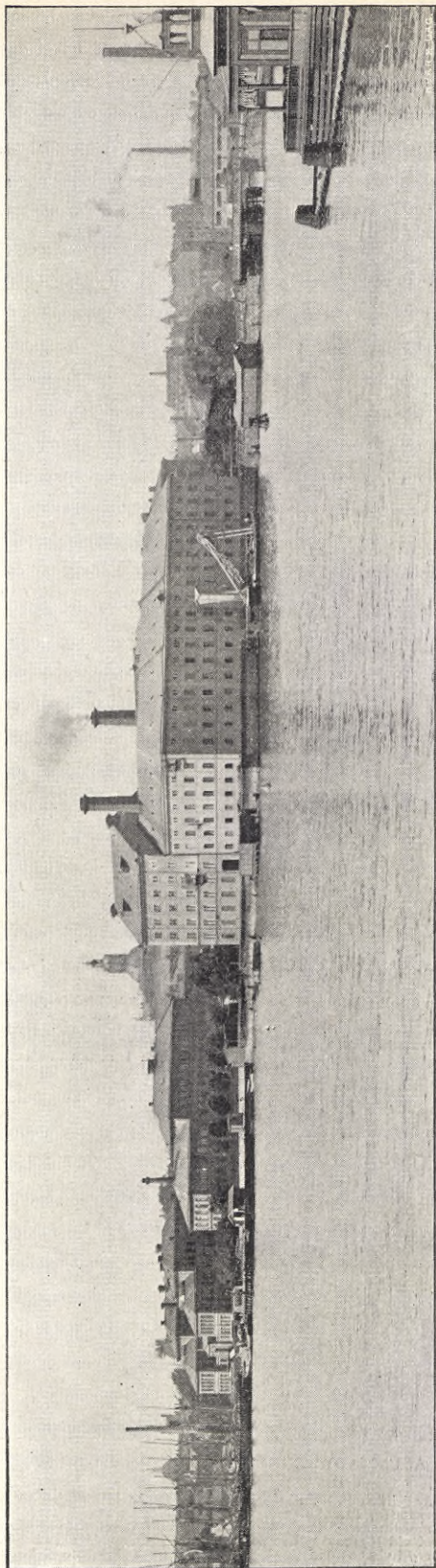

Foto. Lundska fr.-öf., Sthlm.

Stockholms rådhus, beläget vid Mvntgatan, är, som bekant, alltför trångt och bristfälligt, så att det blott är en tidsfråga, när staden skall få ett tidsenligt »hötél de ville». Till följd af svårigheten att på ett centralt ställe få en tillräckligt stor tomt har denna tidsfråga emellertid dragit ut på tiden. Nu har dock drätselhämdens första afdelning beslutit att för sin del antaga det af firman A. Svanberg & Co. afiämnade anbudet att »alla kvarteret Eldkvarnen för 1,350,000 kr. o. h. skulle rådhuset då uppföras på platsen. Det är hr Öhnell, som i stadsfullmäktige väckt motion om inköp af kvarteret Eldkvarnen till tomt för nytt rådhus. Kvarteret är, som bekant, vackert beläget med utsikt öfver Mälaren och sträcker sig ut till Handtverkarergatan. Det har ett briljant läge, såsom till fullo framgår af vår vackra fotografi.

VECKANS : PORTRÄTT:

F. M. COLLIANDER.

Femtioårsjubileum som stadens tjänstemän firades den 15 juli af borgmästaren i Göteborg, *F. M. Colliander*. Hans första tjänstgöring i Göteborgs stad inföll nämligen i medio af juli 1852. Den krye vördnadsvärde äldringen erhöi på jubileumsdagen många bevis på aktning och vänskap.

J. L. PETERSSON ERNBERG.

Fullmäktige i riksbanken och riksgäldskontoret ha enhälligt valt assessorn i Svea hofrätt *Jarl Ludvig Petersson Ernberg* till justitie ombudsmannens efterträdare. Han har anseende att vara icke blott utmärkt jurist, utan äfven en orädd man, som vet att stå för sina åsikter.

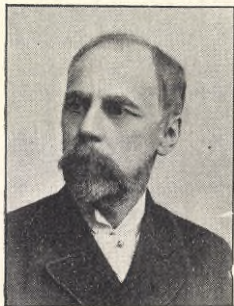
J. H. ÅKERMAN.

Till öfverläkare i den nya riks-försäkringsanstalten har förordnats e. o. professorn vid Karolinska institutet med dr *J. H. Åkerman*. Å. utnämndes 1895 till e. o. prot. i kirurgi vid Karolinska institutet och blef s. å. andra öfverkirurg vid Serafimerlasarettet.

H. AHLBERGER.

85 år fyllde den 17 juli profsten och kyrkoherden i Nyk pings stads västra förs teol. och fil. doktor *Harald Ahlberger*.

A. W. QUENNERSTEDT.

Den 3 juli fyllde professorn i Zoologi vid Lunds universitet fil. dr. *Aug Wilhelm Quennerstedt* 60 år, uppvaktad på födelsedagen.

J. BERGIUS.

Den 8 juli fyllde postmästaren i Uddevalla *Johan Bergius* 60 år. B. blef 1864 ordinarie postexpeditör samt utnämndes 1874 till postmästare i strömstad och 1883 i Uddevalla.

P. A. L. LILLIECREUTZ.

50 år fyllde den 16 juli kapte-nen vid kongl Kalmar regemente, friherre *P. A. L. Lilliecreutz* i Eksjö. L. är äfven gymnastikdirektör vid Eksjö allm. läroverk. samt är f. l. ute på tre månaders tjänstgöring vid 40 infanteri reg. Friherre v. Hess, förlagd i Brünn i Österrike.

P. A. I. HANSTRÖM.

Den 8 juli fyllde rådmannen, v. häradshöfding *Per August Isidor Hanström* i Kalmar 50 år. H. blef rådmän och ombudsman i Riksbankens afdelningskontor i Kalmar 1887.

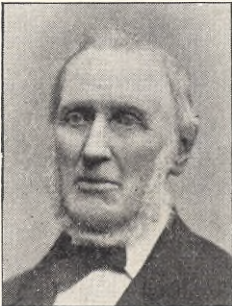
F. A. F. MALMBERG.

50 år fyllde den 13 juli maskinistföreningens i Stockholm ordt., förste maskinisten å Centralpostkontoret vid Rådbotorget *F. A. F. Malmberg* hvilken nu instundande oktober beklädt sin befattning inom postverkets maskinafdelning i 25 år. Den duglige mannen uppehöi sig på 50-årsdagen i Visby.

L. OLÉN.

50 år tyllde den 23 juli ord-föranden i Västra Sveriges Skogs-värdsförbund, skog förvaltaren hos Munkedals Aktiebolag, *Leander Olén*. Den energiske och mycket omtyckte mannen var under dagens lopp föremål för mycken hyllning

J. H. ALLARD. †

Den 4 juli afled förre post-mästaren, organisten och folk-skolläraren i Ö. Husby *Johan Henrik Allard* i sitt 93 år. Den gamle, som närmast sörjes af barn och barnbarn, var vid sitt frånfälle församlingens äldste invånare. Han var i sin krafts dagar en skicklig organist.

A. ÖFVERSTRÖM. †

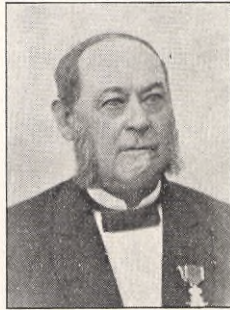
Den 3 juli afled i Ulricehamn rådmannen *Andreas Öfverström*, 81 år gammal. Ö. var leumot af drätselkammaren fattigvårdsstyrelsen samt skolrådet i många år. Den humane och godmodige mannen sörjes närmast af barn o h barnbarn, samt af en stor vänkrets.

GALLERI

JOSEPH MICHAELI. †

Den 12 juli afled i hufvudstaden bruksägaren och grosshandlaren *Joseph Michaeli*, 77 år gammal. Sedan år 1872 delägare i Horndals järnbruk, var han sedan Horndals järnverks aktiebolag bildats dess di. pon. och senare verkst. direktör till 1890. Han sörjer närmast af maka och dotter.

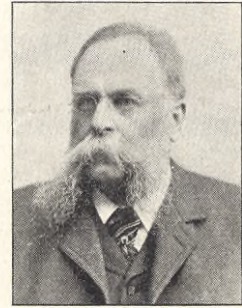
O. TOMANDER. †

Stadsfiskalen i Kungsbacka, *Olof Tomander*, afled den 31 juli, 73 år gammal. Vänssäll och musikalisk, sörjes den bortgångne af maka och barn, samt af många vänner och bekanta, i det samhälle han tillhörde.

T. R. FALKENBERG. †

Den 12 juli afled i Södertelje f. majoren i armén och kaptenen vid Södermanlands reg. frih. *Tennes Rauger Falkenberg*, 52 år gammal. Bliot en vecka förut förlorade han sin maka, f. frih. Strömfelt. Närmast sörjande är sonen, kapt. i Södermanl. reg. reserv, frih. C. H. Falkenberg på Säby i Värmland.

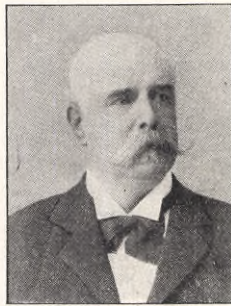
G. C. L. ENGSTRAND. †

Förste stadsläkaren i Jönköping, med. lic. *Gustaf Constanst Leonard Engstrand* afled den 15 juli, 6 år gammal. Närmast sörjes den afledne af son, samt af tacksamma patienter, kamrater och många vänner.

J. SANDBERG. †

Den 13 juli afled i hufvudstaden handlanden *Johan Sandberg*, 64 år gammal. Sandbergska bostättningsmagasinet vid Norrmalmstorg med flere filialer är en allmunt känd affär, och var S. en både skicklig köpman och god principal. Övaneligt omtyckt sörjes S. närmast af maka och barn.

T. E. BOLIN. †

Den 9 juli afled vid Lysekils badanstalt grosshandlaren *Tomas Edvard Bolin* från Jönköping. Född 145 sörjes han närmast af efterlevande maka och barn.

F. A. BACKLIN. †

Den 9 juli afled invid hufvudstaden grosshandlaren *Flip August Backlin* i en ålder af 55 år. B. var delägare i den bekanta grosshandelsfirman Adler Larson och en mycket värderad person. Han sörjes närmast af maka och barn.

R. HÖRNELL. †

Den 13 juli afled i hufvudstaden direktören *Reinhold Hörnell*, 51 år gammal. Född i Ume, blef H. direktör för åtskilliga företag, såsom de Laval's ångturbin abrick 1889, glödlamp abriken Svea 1894 och liförsäkringsbolaget vanadis 1899. Han sörjes närmast af barn, moder och syskon.

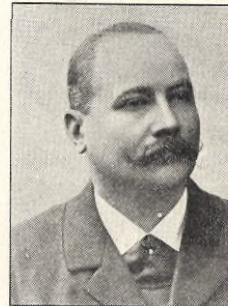
N. PERSSON. †

Den 28 juni afled i Lund f. d. fanjunkaren och svärdsmanen vid Norra Skånska inf. reg. *N. Persson*, född den 24 Augusti 1843. Han sörjes närmast af hustru och en dotter.

NILS HAST. †

Bankkamreraren vid bankaktiebolaget Södra Sveriges afdelningskontor i Ronneby *Nils Hast* afled den 8 juli, 42 år gammal. Den a. idne, som i 70 års tid haft anställning i banken, har gjort sig känd för plikthet och redbarhet samt ett vänsällt väsen. Han sörjes närmast af maka.

A. CUMLIN. †

Den 11 juli afled i Stockholm innehafvaren af *Gustaf Carlssons* bokhandel, *Anton Cumlin* 49 år gammal. Den i sitt fack duglige mannen sörjes närmast af hustru.

J. HILLMAN. †

Den 12 juli afled tandläkaren *Johan Hillman* i Halmstad. Han var född 1846 och efterlämnar maka och barn. H. hade varit tandläkare i Halmstad i 11 år.

Sergeant Terence McGinnis var en regementets son. Då han föddes, insveptes han i en arméns sängfilt och fick en aflång kexlåda till vagga. Den enda leksak, som bestods honom, var en bit af en betselträns. Hans tidigaste barndomsminnen voro dimmiga bilder af blå uniformer och blixtrande värjor samt ljudet af smattrande hästhofvar.

Som senare minnen erinrade han sig ljudet af trumpetstötter, det rastlösa lifvet vid truppersnas uppbrott och afresa, de långa tråkiga dagar, som nu följde, och hur modern sökte fördrifva tiden genom att sjunga entoniga sånger för honom. Då trupperna kommo tillbaka, förde de med sig siouxindianer som fångar, men ofta kommo äfven hästar tillbaka med tomma sadlar.

Så gingo åren, gossen fördes från utpost till utpost, och till slut kom den stolta dag i »Terrys» lif, då han, bredaxlad och med upprätt hufvud, svor fanan trohet.

Nästa gång trumpeten kallade trupperna ut, följde han tätt efter fadern, då detachmentet red bort för att förfölja ett band marödörer, deras dödsfiender siouxindianerna. — — —

De flyktande indianerna blefvo upphunna vid slutningen af en rad kullar, hvilket skedde så oförmodadt, att det blef en verklig öfverraskning.

Förvånad, men ej nedslagen, utdelade kaptenen sina order, trumpetsignalen ljud och hufvudstupa störtade soldaterna mot dessa präriernas söner. En salfva aflossades vid stormlöpnings början, därpå såg man sablarne blixtra i höstsolens strålar. En salfva från fienden kom några få att störta af hästarne och så följde angreppet.

Det blef en kort strid, öga mot öga. Skiljd från sin fader sökte Terry honom, så fort fienden var skingrad. Han såg honom kämpa med tvänne indianer, och då han ilade till hjälp, höjde fadern sin sabel och sände en af sina fiender in i evigheten. Den andre vilden, som bar en höfdings fjäderbuske, ilade fram och stötte sitt spjut genom faderns bröst.

Med ett fasans skri sporrade Terry sin häst till förnyade ansträngningar. Hans pistol och karbin voro afskjutna, men sabeln höll han i högsta hugg. Samlande all sin styrka högg han till, men hästen snafvade, så att i stället för att klyfva rödkinnets skalle, skar han bort indianens öra och sårade hans kind. Hästen störtade på knä och gossen föll tungt, hufvudstupa till marken.

Sådan var Terence McGinnis första blodsdag i fäderneslandets tjänst. — — —

Innan snön nästa gång smält bort för vårsolen, sof hans moder den sista sömnen under samma kulle, som hans fader, och sedan blef »Terry» kallad regementets son. Han visade sig värdig detta hedersnamn och blef inom kort korporal. Så fort frågan gällde att spåra upp ett band indianer, höll sig alltid Terry framme.

Åren gingo, nye män kommo till regementet och glada lämnade de det, då deras värfningstid var ute. Terence McGinnis stod kvar på sin post. De tre guldsnörena på armen betecknade nu att han blifvit sergeant, eljest var han sig lik. Tyst och sluten i kamratkretsen, djärf och ifrig på krigsstigen, ansågs han af kamrater och officerare som en olöst gåta.

Då han, angripen af feber, lades in på fästningens sjuksal, yrade han och pratade om att han sökte en fiende, och att han invigt sitt lif därät.

Då han blef bättre, försökte man utforska hans hemlighet, men han endast skämtade och skrattade åt sina feberfantasier.

Så kom ett återfall och ånyo låg han i en brinnande feber. Så hördes ljudet af hästhofvar, en ryttare språnge fram, ur hästens sidor flöt blod efter sporrarne och nu stod han flåsande framför majorens kvarter. En ranchman föll ur sadeln.

Hastigt blef han inburen, och man fann genast, att en kula krossat vänstra armbågen. Några droppar brännvin prässades mellan hans läppar.

»Siouxindianerna», mumlade han. »De hafva bränt Wilsons ranch och mördat dem alla. Jag lyckades slå mig igenom; de ila mot kullarne —» Han svimmade ånyo. — — —

Rasande i febersröl låg sergeant Terence McGinnis på sin bädd, då han plötsligt reste sig i sängen; han hade uppfattat trumpetsignalen: »alle man i sadeln!» Han lade sig ned på sin vaktares uppmaning. En minut senare hördes signalen: »uppställning!» Det kom en underlig glans i den sjuke mannens ögon, då han såg sin vaktare skynda ut för att se hvad som var å färde.

Truppen var redan flera mil borta, då kaptenen, vid en blick bakåt, fick se en underlig syn. Lik en hvirvelvind kom en hvitklädd ryttare i fyrsprång efter dem. Snart hade han hunnit upp truppen och man kände genast igen sergeant McGinnis, som barfotad och utan hatt, endast iklädd sina underkläder, men med vapnen i bältet, ilat efter dem för att få vara med.

»För Guds skull, Terry, rid tillbaka!» ropade kaptenen, då McGinnis red fram för fronten och gjorde hömmör för honom.

Febers rosor brände på hans kinder, och en onaturlig glans upplifvade hans ögon.

»Jag måste följa med truppen, kapten», svarade han. »Vi kunna göra en god fångst i dag», tilllade han med ett tvunget skratt, och under det hans kropp skakades af frossbrytningar, intog han sin plats i ledet. — — —

De redo framåt och McGinnis satt lika fast i sadeln som någonsin förr. Frampå eftermiddagen hade de upphunnit fienden och börjat striden. Siouxindianerna voro flera än man beräknat, hvarför ryttarne sadlade af och togo skydd bakom stora stenar.

Soldaterna blefvo hårdt ansatta af indianerna, hvarför man sände en ryttare tillbaka till fortet efter förstärkning. Sergeant McGinnis sköt stadigt från sitt improviserade bröstvärn.

Plötsligt sänkte han karbinen, höjde hufvudet och betraktade noga den oförfvägne indian, som red fram på endast några hundra meters afstånd från soldaterna, utmanande till tvekamp.

»Store Gud!» Kaptenens ansikte blef likblekt och ett mummel af fasa gick längs leden bakom klipporna.

Sergeant McGinnis hade sprungit till häst och styrde rakt på den utmanande. Han utstötte ett onaturligt stridstjut, drog sin sabel, och satte sina bara hälar i hästens sidor.

Då truppen såg detta, intogos männen af stridslust, och utan att vänta på order sprungo de efter hästarne och ilade i en oordnad hop efter honom.

Den framrusande strömmen af hästar och män och blixtrande vapen, anförd af en spökliknande hvit gestalt, slog indianerna med fasa, och de vände för att fly, men döden hade redan börjat sin skörd ibland skaran och det skarpa skjutandet hade insvept dem i en sky af krutrök.

Då kampen var slut red kaptenen för att söka McGinnis. Han låg tvärs öfver sin fiendes döda kropp.

Siouxindianens hufvud var klufvet i tvänne delar, men själf blödde McGinnis ur ett farligt sår i bröstet. Kaptenen lyfte upp hans hufvud i sitt knä och höll kontinen till hans läppar.

»Jag har funnit honom, kapten», hviskade han. »Vänd honom om — och — ni skall få — se.»

Med foten vände kaptenen på indianens klufna skalle. Ena örat var borta och ett fullt sår vanställde hela vänstra sidan af hans ansikte.

Sergeant McGinnis såg upp och ehuru hans blick var nästan brusten i döden, log han.

»Gud vare lof, kapten, min häst snafvade icke denna gången!»